

Sygn.akt VII K 971/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant st. sek.sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu Anna Moraczewska

po rozpoznaniu dnia 6 sierpnia 2013 roku

sprawy

K. W. (1)

syn B., E. z/d (...)

urodzonego (...) w N.

Oskarżonego o to , że:

I. w dniu 26 czerwca 2012 roku w O. na ul. (...) doprowadził do nieumyślnego spowodowania śmierci B. P. w ten sposób, że odepchnął B. P., odgradzającego mu drogę ucieczki po usiłowaniu kradzieży w sklepie (...), na skutek czego B. P. upadł i uderzył głową w asfaltowe podłoże, co spowodowało u wymienionego obrażenia ciała w postaci krwiaka okularowego obydwu oczu, rozległego podbiegnięcia krwawego powłok czaszki, podbiegnięcia krwawego mięśni skroniowych, rozległego złamania kości podstawy czaszki, krwiaka nadtwardówkowego, podtwardówkowego i ograniczonego krwiaka podpajęczynówkowego mózgu, rozległego ogniska stłuczenia płatów czołowych i ograniczonego stłuczenia płata skroniowego lewego, a powyższe obrażenia w dniu 12 lipca 2012 r.,

tj. o przestępstwo z art. 155 kk

II. W dniu 16 lutego 2012r w O. przy ul. (...) w sklepie (...), wykorzystując nieuwagę personelu sklepu zabrał celem przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...) wraz z sejfem, powodując straty w kwocie 279 zł na szkodę Euro (...) sp. z z/s w W., przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie od 27.02.2007r. do 01.12.2010r , będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt VIIK 292/09 podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1kk w związku z art. 64 1kk

III. W dniu 11 marca 2012r w O. przy ul. (...) w sklepie (...), wykorzystując nieuwagę personelu zabrał celem przywłaszczenia odtwarzacz MP4 marki S., powodując straty w kwocie 289 zł na szkodę Euro (...) Sp. z.o.o z/s w W. przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie od 27.02.2007r. do 01.12.2010r , będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt VIIK 292/09 podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1kk w związku z art. 64 1kk

IV. W dniu 18 maja 2012r w O. przy ul. (...) z terenu Liceum Ogólnokształcącego nr (...), zabrał celem przywłaszczenia rower marki M. w kolorze czarno-czerwonym, powodując łączne straty w kwocie 1100 zł na szkodę M. P., przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie od 27.02.2007r do 01.12. (...) będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt VIIK 292/09 podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1kk w związku z art. 64 1kk

V. W dniu 04 czerwca 2012r. w Makro w O. przy ul. (...) wykorzystując nieuwagę personelu sklepu po uprzednim otwarciu opakowania antykradzieżowego, zabrał celem przywłaszczenia telefon komórkowy marki L. L. o nr (...): (...) o wartości 527,67 zł czyniąc straty w kwocie 527,67 na szkodę M. (...)C. w O., przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie od 27.02.2007r. do 01.12.2010r , będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt VIIK 292/09 podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1kk w związku z art. 64 1kk

VI. w dniu 5 czerwca 2012r w Makro w O. przy ul. (...) wykorzystując nieuwagę personelu sklepu, po uprzednim otwarciu opakowania antykradzieżowego, zabrał celem przywłaszczenia telefon komórkowy marki L. (...) o wartości 527,67 zł czyniąc straty w kwocie 527,67 zł na szkodę Makro (...) C. w O., przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie od 27.02.2007r. do 01.12.2010r , będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt VIIK 292/09 podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1kk w związku z art. 64 1kk

VII. w dniu 16 czerwca 2012r w Makro w O. przy ul. (...) wykorzystując nieuwagę personelu sklepu, po uprzednim otwarciu opakowania antykradzieżowego, zabrał celem przywłaszczenia telefon komórkowy marki K. (...) o nr (...): (...) o wartości 298,89 zł czyniąc straty w kwocie 298,89 zł na szkodę Makro (...) C. w O., przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie od 27.02.2007r. do 01.12.2010r , będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt VIIK 292/09 podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1kk w związku z art. 64 1kk

VIII. w dniu 16 czerwca 2012r w O. przy ul. (...) pod sklepem (...), zabrał celem przywłaszczenia rower marki P. koloru fioletowego z czarnym bagażnikiem, czyniąc straty w kwocie 500 zł na szkodę A. M. (2), przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie od 27.02.2007r. do 01.12.2010r , będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt VIIK 292/09 podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1kk w związku z art. 64 1kk

IX. w dniu 18 czerwca 2012r w Makro w O. przy ul. (...) wykorzystując nieuwagę personelu sklepu, po uprzednim rozcięciu opakowania zabezpieczającego o wartości 22 zł, zabrał celem przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o nr (...): (...) o wartości 515 zł czyniąc straty w łącznej kwocie 537zł na szkodę Makro (...)C. w O., przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie od 27.02.2007r. do 01.12.2010r , będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt VIIK 292/09 podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1kk w związku z art. 64 1kk

X. w dniu 30 maja 2012r w Makro w O. przy ul. (...) w wypożyczalni płyt DVD, kaset (...) i nośników B-Ray przywłaszczył powierzone mu w ramach umowy najmu nr (...) dwa filmy B-Ray o tytułach (...) oraz „Oszukać przeznaczenie 5” nie dokonując ich zwrotu w ustalonym terminie, powodując straty w wysokości 343,65zł, działając na szkodę J. T. (1) przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w okresie od 27.02.2007r. do 01.12.2010r , będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt VIIK 292/09 podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2kk w związku z art. 64 1kk

Przy czym czyny opisane w pkt. II do IX stanowią ciąg przestępstw, o których mowa w art. z art. 91 § 1kk

1. oskarżonego K. W. (1) uznaje winnym czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 155 kk i za to przestępstwo na podstawie art.155 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

2. oskarżonego K. W. (1) uznaje winnym czynów opisanych w pkt II do IX części wstępnej wyroku stanowiących ciąg przestępstw z art. 278 par 1 kk w zw.z art. 64 par 1 kk przy zast. Art. 91 par 1 kk i za to na podstawie art. 278 par 1 kk przy zast. Art. 91 par 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

3. oskarżonego K. W. (1) uznaje winnym czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 284 par 2 kk w zw.z art. 64 par 1 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 284 par 2 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podst. Art. 85 kk i 86 par 1 kk przy zast. Art. 91 par 2 kk kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt 1, 2, 3 sentencji wyroku łączy oskarżonemu i jako karę łączną wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podst. art. 63 par 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt 4. sentencji wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18.06.2012 roku do dnia 19.06.2012 roku i od dnia 19.07.2012 roku do dnia 26.07.2012 roku i od dnia 10.08.2012 roku do dnia 18.10.2012 roku ,

6. na podst. art. 44 par 2 kk orzeka przepadek od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego wykazem Drz I /353/ 12 poz.1 (k. 388) zarejestrowanego pod nr 867/12

7. na podst.. art. 230 par 2 kpk orzeka zwrot na rzecz oskarżonego K. W. (1) dowodu rzeczowego opisanych wykazem Drz I/329/12 poz. 1 (k. 179) zarejestrowanego pod nr 841/12 ,

8. na podst. Art. 415 par 4 Kpk zasądza od oskarżonego K. W. (1) tytułem odszkodowania z urzędu:

- na rzecz (...) spółka z o.o. w W. kwoty 568 złotych ,

- na rzecz Makro (...) C. w O. kwoty 1.354,23 złotych,

- na rzecz A. M. (2) kwoty 500 złotych,

- na rzecz J. T. (1) kwoty 343,65 złotych

9. na podst. art. 624 par 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

w sprawie:

I.

W dniu 26 czerwca 2012 roku, ok. godz. 9-tej, K. W. (1) - postawnej budowy mężczyzna w wieku 36 lat, liczący niemal 190 cm wzrostu, wszedł do sklepu (...) w O. przy ul. (...). K. W. (1) miał na sobie duży, częściowo wypełniony, plecak ze stelażem.

Przebywająca na zapleczu placówki handlowej agentka sklepu – (...), zauważyła na obrazie z monitoringu części sklepowej, jak w/w mężczyzna, wziął z półek kilka produktów spożywczych, wkładając je początkowo do koszyka, po czym, po przejściu w inny rejon sklepu, schował je do kieszeni.

O zachowaniu się mężczyzny T. H. poinformowała pomagającego jej w prowadzeniu działalności męża Z. H., który wyszedł na sklep i zaczął obserwować mężczyznę z plecakiem. K. W. (1) zorientował się, że jest przedmiotem obserwacji i ukradkiem wyciągnął z kieszeni konserwę, którą włożył z powrotem do koszyka.

W tym momencie podszedł do niego Z. H., nakazując mu wyciągnięcie z kieszeni pozostałych produktów. K. W. (1) zaczął wyciągać z kieszeni pozostałe produkty, kierując się równocześnie pospiesznie w kierunku wyjścia ze sklepu. Gdy Z. H. zażądał, aby w/wymieniony pokazał również zawartość plecaka, mężczyzna rzucił się do ucieczki, omijając kasy i porzucając przy wyjściu ze sklepu koszyk z „zakupami”.

Tak zatem K. W. (1) wybiegł ze sklepu, kierując się ulicą między bloki mieszkalne, a za nim podążył Z. H. wołając głośno „Łapać złodzieja !”, albowiem sam nie był w stanie w/w dogonić.

Powyższą sytuację zaobserwował przechodzący w pobliżu chodnikiem ulicy, zamieszkały niedaleko, starszy mężczyzna, liczący 65 lat - B. P., który postanowił interweniować. B. P. leczył się z powodu nadciśnienia i miażdżycy. Poza tym nosił aparat słuchowy.

B. P. zszedł z chodnika, przeszedł między zaparkowanymi samochodami, wchodząc na ulicę, której środkiem przemieszczał się K. W. (1), by odciąć w/wymienionemu drogę ucieczki.

Tymczasem biegnący K. W. (1), widząc interweniującego starszego mężczyznę, który próbował zastąpić mu drogę w okolicach środka jezdni, pchnął go z impetem, obiema rękami, w klatkę piersiową tak, iż w/wymieniony przewrócił się do tyłu, uderzając mocno głową o asfalt. Uderzenie wywołało hałas przypominający złamanie deski.

Zdarzenie to, oprócz Z. H., widziała także z okna swego mieszkania, zamieszkała w pobliżu J. T. (2).

Tymczasem K. W. (1), nie zatrzymał się, by udzielić pomocy mężczyźnie, lecz skutecznie kontynuował ucieczkę, oddalając się w kierunku ul. (...).

Z. H. widząc, że starszy mężczyzna leży, nie dając znaków życia, zaś z głowy leci mu krew, zaprzestał gonić złodzieja, zatrzymując się w celu udzielenia pomocy leżącemu mężczyźnie, prosząc jednocześnie przebywające w pobliżu osoby postronne o wezwanie służb ratunkowych i Policji.

Po kilku minutach na miejscu zjawiała się karetka, której personel, pobieżnie opatrzył głowę mężczyzny, który w międzyczasie odzyskał przytomność, lecz z którym był utrudniony kontakt, po czym mężczyzna został zabrany do szpitala – (...) w O. z rozpoznaniem urazu głowy, a w szczególności rozległego złamania kości podstawy czaszki i krwiaków mózgu.

Tymczasem przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji, dokonali z udziałem Z. H., penetracji pobliskich ulic w poszukiwaniu za sprawcą, z wynikiem negatywnym.

Z tych przyczyn, po dokonaniu oględzin miejsca zdarzenia, po stwierdzeniu braku możliwości odtworzenia nagrania z monitoringu, wykonano z udziałem Z. H. odtworzenie wyglądu twarzy mężczyzny, co pozwoliło na wytypowanie sprawcy, którym okazał się być K. W. (1), a który nie przebywał w miejscu stałego zamieszkania, tj. w N., ukrywając się przed organami ścigania, również w związku z innymi prowadzonymi p-ko wymienionemu postępowaniami. K. W. (1) został rozpoznany przez Z. H. w toku czynności okazania wizerunku na tablicy poglądowej z wizerunkami osób notowanych przez Policję.

B. P. był tymczasem w trybie pilnym operowany na Oddziale Neurochirurgii (...) w O., skąd dwa dni później, tj. w dniu 28 czerwca, w stanie ciężkim, został przeniesiony na Oddział Intensywnej (...) Szpitala (...) w O.. Stan pokrzywdzonego uniemożliwiał jego przesłuchanie i utrzymywał się w kolejnych dniach. W dniu 12 lipca 2012r. B. P. zmarł.

W toku badań z zakresu medycyny sądowej ustalono, że przyczyną śmierci B. P. były rozległe obrażenia głowy połączone ze złamaniem kości podstawy czaszki i rozległymi stłuczeniami tkanki mózgowej, powstałe w następstwie upadku i uderzenia z dużą siłą okolicą potyliczną lub okolicą skroniowo-potyliczną o twardą powierzchnię, przy czym nic nie sprzeciwia się przyjęciu, że powstały one w wyniku zdarzenia z dnia 26 czerwca 2012r.

W dniu 19.07.2012r. K. W. (1) został ujęty. W mieszkaniu jego kolegi zabezpieczono plecak ze stelażem z zawartością rzeczy osobistych w/wymienionego. K. W. (1) został /w grupie czterech mężczyzn/ okazany m.in. Z. H. i T. H., którzy rozpoznali w/wymienionego jako sprawcę usiłowania kradzieży sklepowej oraz spowodowania obrażeń u B. P..

(...) dot. usiłowania kradzieży produktów spożywczych ze sklepu (...), zostały wyłączone do odrębnego postępowania.

Dowód:

k. 6-7, 154-155, 497-498 : zeznania świadka T. H.,

k. 8-9, 25-27, 152-153, 185, 203-205, 496-497 : zeznania świadka Z. H.,

k. 156-157, 178, 498 : zeznania świadka J. T. (2),

k. 108-109, 512 : zeznania świadka A. K. (2),

k. 110-111, 512-513 : zeznania świadka B. C.,

k. 183-184, 590 : zeznania świadka A. W.,

k. 126-127, 496 : zeznania świadka A. P.,

k. 3-3a: protokół oględzin miejsca przestępstwa,

k. 425-426: dokumentacja fotograficzna z oględzin miejsca,

k. 19-21: opinia z badań antroposkopijnych,

k. 25-27, 152-157: protokoły okazania wizerunku, osoby,

k. 34-104: dokumentacja medyczna leczenia pokrzywdzonego,

k. 106: opinia z zakresu medycyny sądowej dot. obrażeń pokrzywdzonego,

k. 128-130: protokół oględzin i otwarcia zwłok pokrzywdzonego wraz z opinią dot. przyczyny zgonu pokrzywdzonego,

k. 144-146: protokół przeszukania,

k. 179: wykaz DRZ,

k. 161-164, 169, 203-204, 298, 305, 353-354, 383-385, 486 : częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1),

II - IX.

Przed zatrzymaniem do w/w sprawy K. W. (1) dopuścił się szeregu przestępstw kradzieży mienia. I tak:

W dniu 16 lutego 2012r. K. W. (1) przybył do sklepu (...) mieszczącego się na terenie C.H. (...) i wykorzystując nieuwagę personelu zabrał stamtąd w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki N. (...) powodując straty w wys. 279 zł na szkodę (...) sp. z o.o. w W-wie. W ten sam sposób i w tym samym sklepie w dniu 11 marca 2012r. K. W. (1) dopuścił się kradzieży odtwarzacza MP4 m-ki S. o wart. 289 zł. Naówczas K. W. (1) nie udało się zatrzymać. Został ustalony i rozpoznany dopiero w oparciu o analizę zapisów monitoringu. Mienie nie zostało odzyskane.

Z kolei w dniach 4, 5, 16 i 18 czerwca 2012r. K. W. (1) dopuścił się kilku kradzieży na terenie sklepu (...) w O. przy ul. (...). W dniu 4 czerwca zabrał, po uprzednim otwarciu opakowania tzw. antykradzieżowego, telefon komórkowy m-ki LG S. (...) o wart. 527,67 zł. W dniu 5 czerwca zabrał w podobny sposób taki sam telefon. Z kolei 16 czerwca dopuścił się kradzieży telefonu komórkowego m-ki K. (...) o wart. 298,89 zł. K. W. (1) udało się ująć na gorącym uczynku przestępstwa dopiero w dniu 18 czerwca 2012r., kiedy to w podobny sposób zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki S. (...) o wart. 515 zł, kiedy to po przekroczeniu linii kas został poproszony do kontroli, w toku której ujawniono u w/wym. skradziony aparat, a także obcinak służący do przełamywania zabezpieczeń towaru przed kradzieżą. W pozostałym zakresie mienie nie zostało odzyskane.

Nadto zaś K. W. (1) dopuścił się dwóch kradzieży rowerów, a to w dniu 18 maja 2012r., kiedy to z terenu Liceum Ogólnokształcącego nr (...) w O., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci linki, zabrał rower m-ki M. o wart. 1.100 zł należący do M. P. oraz w dniu 16 czerwca 2012r., kiedy to spod sklepu (...) w O. przy ul. (...) ukradł rower m-ki P. o wart. 500 zł należący do A. M. (2). Pierwszy z rowerów udało się odzyskać. Drugi nie został dotąd odnaleziony.

Dowód:

k. 255-256, 590-591: zeznania świadka M. P.,

k. 260-261, 553: zeznania świadka N. B.,

k. 269-271, 287, 591: zeznania świadka T. P.,

k. 300, 591: zeznania świadka A. M. (2),

k. 320-321, 552: zeznania świadka T. G.,

k. 323-325, 326-327, 591: zeznania świadka Ł. I.,

k. 262-264: protokół zatrzymania rowera,

k. 265, 274: pokwitowania odbioru rowera i telefonu,

k. 275-277: protokół przeszukania K. W. na terenie hali Makro,

k. 278, 291-295, 312-318: dokumentacja fotograficzna z zapisów monitoringu na terenie Makro i K.,

k. 279-281, 288-290: raporty zdarzeniowe ze sklepu (...),

k. 311: arkusz ze zdarzenia na terenie CH K.,

k. 282-284, 332-333: protokoły oględzin zapisów monitoringu ze sklepów (...),

k. 388: wykaz DRZ,

k. 286: protokół zatrzymania osoby,

k. 161-164, 169, 203-204, 298, 305, 353-354, 383-385, 486: wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1),

X.

W dniu 30 maja 2012r. K. W. (1) zgłosił się do wypożyczalni filmów w O. przy ul. (...) należącej do J. T. (1), gdzie po spisaniu stosownej umowy, wypożyczył na okres 1 doby dwa filmy na nośnikach B. (...) o tytułach (...) i „Oszukać przeznaczenie 5”. W umowie było zaznaczone, że brak zwrotu mienia powyżej 14 dni będzie traktowany przez wynajmującego jako przywłaszczenie, a o braku zwrotu towaru zostaną poinformowane organy ścigania. K. W. (1) podpisując umowę, akceptował jej warunki. Mimo to wypożyczonych płyt nie zwrócił ani dnia następnego ani też w kolejnych dniach i to pomimo licznych interwencji telefonicznych tak u K. W. (1), jak i dziewczyny, u której naówczas na terenie O. przebywał, wreszcie zaś pisemnego wezwania do zwrotu mienia wysłanego na adres zameldowania K. W. (1), gdzie na stałe zamieszkiwali jego rodzice. Ostatecznie, w dniu 21 czerwca 2012r. właściciel J. T. (1) zdecydował się na zawiadomienie organów ścigania dot. przywłaszczenia powierzonego mienia o łącznej wart. 343,65 zł. K. W. (1) aresztowany został dopiero w dniu 19.07.2012r. Do tego czasu, ani też w chwili obecnej nośników z filmami nie zwrócił.

Dowód:

k. 338-339, 591: zeznania świadka J. T. (1),

k. 340: umowa najmu nr (...),

k. 161-164, 169, 203-204, 298, 305, 353-354, 383-385, 486: wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1),

K. W. (1) ma 36 lat. Ma 188 cm wzrostu. Pozostaje stanu wolnego. Nie ma dzieci. Posiada średnie wykształcenie. Z zawodu jest technikiem hotelarstwa. Deklaruje utrzymanie z prac dorywczych, z których osiągać ma dochody ok. 1 tys. mies. Aktualnie jest pozbawiony wolności w innej sprawie. Jest właścicielem samochodu osobowego o wart. ok. 1 tys. zł.

K. W. (1) był uprzednio wielokrotnie karany sądownie, przede wszystkim za kradzieże, w tym rozbójnicze i z włamaniem, przywłaszczenia cudzego mienia, a raz za udział w pobiciu. W okresie od 27.02.2007r. do 1.12.2010r. odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 15.06.2009r. w sprawie VII K 292/09 m.in. za przest. z art. 284 § 1 kk, 279 § 1 kk, 284 § 2 kk, 281 kk, 278 § 1 kk i inne.

K. W. (1) był rzeczywiście pozbawiony wolności w sprawie w okresie od dnia 18.06.2012r. do dnia 19.06.2012r. i od dnia 19.07.2012r. do dnia 18.10.2012r., przy czym w okresie od 26.07.2012r. do 10.08.2012r. wprowadzono mu do wykonania karę orzeczoną w innej sprawie.

Dowód:

k. 209, 306: dane osobopoznawcze oskarżonego,

k. 201-202, 348-350, 434-435, 568-570: dane o karalności oskarżonego,

k. 134-138, 187-188, 355-366: odpisy wyroków,

k. 143, 286: protokół zatrzymania osoby,

k. 170: postanowienie o zastosowaniu TA,

k. 192: zawiadomienie o wprowadzeniu kary do wykonania,

k. 466: zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy,

K. W. (1) słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego formalnie rzecz biorąc przyznawał się do stawianego mu zarzutu nieumyślnego spowodowania śmierci B. P., wyrażając przy tym skruchę. W swoich pierwszych wyjaśnieniach podawał jednakże, że pokrzywdzony, który usiłował go złapać, sam się przewrócił, a on pobiegł dalej, w obawie przed konsekwencjami kradzieży sklepowej. Dopiero w toku konfrontacji ze Z. H. przyznał, że uciekając, odepchnął pokrzywdzonego, który z tego powodu się przewrócił, jednakże był to odruch, gdyż zauważył nadbiegającego z boku pokrzywdzonego w ostatniej chwili. Do pozostałych przestępstw, p-ko mieniu, przyznał się w całej rozciągłości i skorzystał z przysługującego mu prawa odmowy wyjaśnień.

Przed Sądem nie przyznał się do zarzutu nieumyślnego spowodowania śmierci, natomiast przyznał się do wszystkich pozostałych przestępstw p-ko mieniu. W kwestii zarzutu z art. 155 Kk stwierdził, że nie odepchnął pokrzywdzonego, tylko przypadkowo się z nim zderzył, gdyż pokrzywdzony wybiegł zza zaparkowanych samochodów i on nie mógł go wyminąć, ani też zatrzymać się.

/k. 161-164, 169, 203-204, 298, 305, 353-354, 383-385, 486/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie

co następuje:

W okolicznościach niniejszej sprawy, przyjmując za podstawę dowody zawnioskowane przez oskarżyciela publicznego, uzupełnione dowodami przeprowadzonymi przez Sąd z urzędu, albo też na wniosek stron zgłoszonymi w toku przewodu sądowego, sprawstwo i wina oskarżonego K. W. (1) nie budziły żadnych wątpliwości.

Przypisując oskarżonemu sprawstwo zarzucanego mu czynu polegającego na nieumyślnym spowodowaniu śmierci B. P., Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach bezpośrednich obserwatorów zdarzenia, a to świadków Z. H. i J. T. (2), z których jednoznacznie wynikało, że przyczyną upadku pokrzywdzonego i powstałych w wyniku tego obrażeń, skutkujących ostatecznie jego śmiercią, było zachowanie się oskarżonego, który po próbie kradzieży sklepowej, wykorzystując swą przewagę fizyczną tak co do wieku, jak i wagi, wreszcie zaś prędkości przemieszczania się, z impetem, obiema rękami, popchnął usiłującego go zatrzymać pokrzywdzonego w klatkę piersiową, który w wyniku tego przewrócił się do tyłu, uderzając tylną częścią głowy o asfalt. Uzupełnieniem zeznań w/wymienionych były zeznania świadka T. H., która nakreśliła zachowanie się oskarżonego na terenie sklepu, a także świadków A. K. (2) i B. C. – ratowników medycznych udzielających pierwszej pomocy pokrzywdzonemu. Stan zdrowia pokrzywdzonego przed datą urazu z dnia 26 czerwca 2012r. nakreśliła w swych zeznaniach córka pokrzywdzonego A. P., zaś z zeznań świadków B. W. i A. W. wynikał wędrowny tryb życia oskarżonego, który de facto utrzymywał się z kradzieży. Uzupełnieniem zeznań świadków były dowody z dokumentów, w tym opinia z zakresu badań antroposkopijnych, protokoły okazań wizerunku oraz osoby, pozwalające na jednoznaczną identyfikację oskarżonego, jako sprawcy przedmiotowego zdarzenia, a także dokumentacja medyczna dot. pokrzywdzonego i wydane na jej podstawie opinie z zakresu medycyny sądowej, pozwalające na ustalenie rodzaju i skutków doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń, a w szczególności ich związku przyczynowego z wydarzeniami z dnia 26 czerwca 2012r. Wszystkie w/wymienione dowody były logiczne, rzeczowe i wzajemnie ze sobą korespondowały, tworząc logiczny ciąg wydarzeń pozwalający na zaprezentowanie obiektywnego przebiegu wypadków, obalającego rozbieżne wyjaśnienia oskarżonego, który najpierw podnosił, że pokrzywdzony goniąc go sam się przewrócił, stwierdzając następnie, że jednak odepchnął pokrzywdzonego, który wybiegając zza samochodów stanowił dla niego zaskoczenie, by ostatecznie stwierdzić na rozprawie, że po prostu zderzył się z pokrzywdzonym. Żadna z zaprezentowanych wersji wydarzeń nie była prawdziwa, gdyż trudno porównać prędkość oskarżonego, będącego w sile wieku do prędkości pokrzywdzonego, który był starszym, schorowanym człowiekiem, a poza tym do zdarzenia doszło w okolicy środka jezdni, więc trudno przyjąć, ażeby widok pokrzywdzonego stanowił dla oskarżonego zaskoczenie. Oskarżony, miast wyminąć pokrzywdzonego albo po prostu się zatrzymać, w celu uniemożliwienia złapania go w pościgu bezpośrednio po popełnieniu usiłowania kradzieży cudzego mienia, pchnął pokrzywdzonego oburącz przewracając w/wymienionego na jezdnię, nie przewidując jednakże dalej idących skutków swego postępowania, które jednak biorąc pod uwagę

wszystkie okoliczności, w tym podeszły wiek pokrzywdzonego, różnicę prędkości, wagi, etc, powinien był przewidzieć. Reasumując wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie Sąd uznał za przyjętą linię obrony.

Swoim zachowaniem, opisanym w zarzucie skargi publicznej, oskarżony K. W. (1) wyczerpał niewątpliwie wszystkie znamiona występku z art. 155 Kk.

Przestępstwa z art. 155 Kk. dopuszcza się ten, kto nieumyślnie powoduje śmierć człowieka. Przedmiotem ochrony normy art. 155 Kk jest życie człowieka. W sytuacji, gdy przestępstwo określone w art. 155 Kk popełnione jest przez działanie, jego podmiotem może być każdy człowiek, zatem jest to zasadniczo przestępstwo powszechne. Zachowanie sprawcy występku z art. 155 Kk. polega na powodowaniu śmierci drugiego człowieka. Zakresem tego typu czynu zabronionego objęte zostały, w formie sprawczej, wszystkie zachowania dające podstawę do obiektywnego przypisania skutku. Z uwagi na nieumyślny charakter tego przestępstwa, koniecznym jest ustalenie naruszenia reguł ostrożności, o których jest mowa w art. 9 § 2 Kk. Zachowanie sprawcy musi stanowić podstawę przypisania określonego skutku w postaci śmierci człowieka. Musi więc być przyczynowe dla nastąpienia śmierci oraz sprawca musiał naruszyć wymaganą w danych okolicznościach regułę postępowania, która miała zapobiec nastąpieniu śmierci w tych okolicznościach, w jakich ona rzeczywiście nastąpiła. Reguły ostrożności określone są dla postępowania z dobrem prawnym przez wiedzę i doświadczenie. Mogą być formalnie skodyfikowane, lecz nie muszą. Mogą one dotyczyć: kwalifikacji samego sprawcy podejmującego się dokonania określonej czynności, bądź też właściwości użytego do wykonania czynności narzędzia albo też samego sposobu wykonania czynności. Naruszenie reguł ostrożności musi pozostawać w związku przyczynowym ze skutkiem w postaci śmierci drugiego człowieka. Ustawa w art. 9 § 2 Kk. wymaga przy tym, aby nieprzestrzegane były reguły ostrożności obowiązujące w danych okolicznościach. W pewnych sytuacjach będą to wymagania znacznie wyższe od "przeciętnych". Należy przyjąć, że chodzi o wymagania stawiane osobie przygotowanej do wykonywania czynności, posługującej się właściwym narzędziem i wykonującej czynność zgodnie z wiedzą i doświadczeniem. Przedmiotem czynności wykonawczej, w wypadku przestępstwa określonego w art. 155 Kk, jest inny człowiek - od chwili urodzenia się do chwili śmierci. Przestępstwo określone w art. 155 Kk ma charakter skutkowy. Do popełnienia tego przestępstwa konieczny jest skutek w postaci śmierci człowieka. Skutek musi być obiektywnie przewidywalny jako normalne następstwo naruszenia reguły postępowania. Przepis z art. 155 określa typ przestępstwa nieumyślnego. Znamiona strony podmiotowej takiego przestępstwa zostały określone w art. 9 § 2, a zatem sprawca nie ma zamiaru pozbawienia życia człowieka, a więc ani nie chce śmierci człowieka, ani nie godzi się na nią, mimo przewidywania możliwości nastąpienia śmierci albo też sprawca nie przewiduje możliwości spowodowania śmierci, choć mógł przewidzieć takie konsekwencje na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach – tzw. nieświadoma nieumyślność.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, sprawstwo oskarżonego w sensie wyczerpania znamion czynu zabronionego z art. 155 Kk., było niewątpliwe. Zachowanie oskarżonego, choć nieumyślne, godziło w najwyższe dobro w postaci życia człowieka, które to dobro jest przedmiotem ochrony normy art. 155 Kk. Skoro przestępstwo określone w art. 155 Kk ma zasadniczo charakter powszechny, to powyższe oznacza, iż również oskarżony mógł być jego podmiotem. Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona czynności sprawczej występku z art. 155 Kk., albowiem spowodował śmierć B. P.. Skoro zakresem tego typu czynu zabronionego objęte zostały, w formie sprawczej, wszystkie zachowania dające podstawę do obiektywnego przypisania skutku, to powyższe oznaczało, że również zachowanie oskarżonego polegające na silnym popchnięciu pokrzywdzonego i spowodowaniu jego upadku, w okolicznościach sprawy, tj. uwzględniając rodzaj podłoża, przewagę fizyczną sprawcy, różnicę wieku, prędkość poruszania się, itd., itd., stanowiące o naruszeniu reguł ostrożności wynikających z zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, a skutkujące poważnymi obrażeniami pokrzywdzonego, w efekcie zaś jego śmiercią, stanowiło podstawę do przypisania oskarżonemu sprawstwa nieumyślnego spowodowania śmierci drugiego człowieka. Jak już wyżej wspomniano, z uwagi na nieumyślny charakter tego przestępstwa, koniecznym było ustalenie naruszenia reguł ostrożności, o których jest mowa w art. 9 § 2 Kk. oraz związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem tych reguł, a skutkiem w postaci śmierci B. P.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że oskarżony, w trakcie ucieczki z miejsca przestępstwa lub wykroczenia, tj. usiłowania kradzieży sklepowej, kierując się potrzebą uniknięcia odpowiedzialności karnej za w/w, zachował się wyjątkowo nieostrożnie i nieodpowiedzialnie, albowiem nie

zachował przeciętnego obowiązku ostrożności w sytuacji, w której na podstawie normalnej zdolności przewidywania i ogólnego obowiązku dbałości o ludzkie życie oraz przewidywania skutków własnego działania, w pełni świadomie doprowadził do upadku pokrzywdzonego, który w okolicznościach sprawy doznał poważnych obrażeń, będących przyczyną jego śmierci. Oskarżony nie przewidywał oczywiście możliwości spowodowania śmierci, choć biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności zdarzenia, takie konsekwencje naruszenia reguł ostrożności powinien był przewidzieć. Podkreślenia wymaga, że oskarżony nie „zderzył” się z pokrzywdzonym przypadkowo, gdyż do zdarzenia doszło w okolicy środka jezdni, w odległości kilku metrów od najbliższego z zaparkowanych samochodów, a poza tym sylwetka pokrzywdzonego musiała być dla oskarżonego widoczna również wcześniej, choćby w czasie gdy ten przemieszczał się koło samochodów, albowiem wzrost przeciętnej budowy człowieka w pozycji stojącej, znacznie przekracza wysokość samochodu osobowego. Tak zatem oskarżony widząc pokrzywdzonego, którego zamiarem było „zatrzymanie złodzieja”, mocno go odepchnął, by uniemożliwić ewentualny pościg, choć biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w szczególności zaś przewagę fizyczną, czynić tego nie musiał, a dodatkowo, gdy już to uczynił, nie zatrzymał się, by pomóc pokrzywdzonemu, osiągając w ten sposób zamierzony cel w postaci ucieczki z miejsca usiłowanej kradzieży. Zachowanie oskarżonego pozostawało przy tym w oczywistym związku przyczynowym ze skutkiem w postaci śmierci pokrzywdzonego, co wprost wynikało z opinii z zakresu medycyny sądowej. Skoro przedmiotem czynności wykonawczej, w wypadku przestępstwa określonego w art. 155 Kk, jest inny człowiek - od chwili urodzenia się do chwili śmierci, zaś przestępstwo to ma charakter skutkowy, to wyczerpanie przez oskarżonego znamion przedmiotu czynności wykonawczej oraz skutku, było niewątpliwe. W okolicznościach sprawy przyjęć należało, iż oskarżony nie miał oczywiście zamiaru spowodowania śmierci pokrzywdzonego, powodując jednakże taki skutek wobec niezachowania zwykłych reguł ostrożności, co winien był przewidzieć.

Z kolei ustalenia faktyczne dot. przestępstw kradzieży mienia Sąd oparł na zeznaniach samych pokrzywdzonych, a to M. P. i A. M. (2), albo też pracowników reprezentujących pokrzywdzone podmioty, a to T. P. i Ł. I., wreszcie zaś na wynikach innych czynności, a to przeszukania, oględzin i innych dowodach z dokumentów, w świetle których to dowodów wyjaśnienia oskarżonego, który w przedstawionym zakresie swej odpowiedzialności nie kwestionował, jawiły się jako szczerze i prawdziwe.

Swoim zachowaniem wyczerpał oskarżony K. W. (1) znamiona zarzucanych mu przestępstw kradzieży mienia popełnionych w warunkach powrotu do przestępstwa oraz tzw. ciągu przestępstw. Przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 Kk dopuszcza się ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Przestępstwo kradzieży jest przestępstwem powszechnym. Przedmiotem ochrony czynu zabronionego stypizowanego treścią art. 278 § 1 Kk i jest własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne do przede wszystkim rzeczy ruchomej, a więc przedmiotu materialnego, wyodrębnionego i mogącego samodzielnie występować w obrocie oraz przedstawiającego wartość majątkową. Zachowanie karalne sprawcy występku z art. 278 § 1 Kk polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, przy czym przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Działanie sprawcy występku z art. 278 § 1 Kk. musi być działaniem umyślnym i to z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na cel w postaci przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie mogło budzić wątpliwości, iż oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 Kk., którego dopuszcza się ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Skoro przestępstwo kradzieży jest przestępstwem powszechnym, to powyższe oznaczało, iż oskarżony również mógł być jego sprawcą. Swym zachowaniem oskarżony godził w dobro prawne, będące przedmiotem ochrony czynu zabronionego stypizowanego treścią art. 278 § 1 Kk., to jest w cudze prawo własności do rzeczy ruchomych przedstawiających wymierną wartość majątkową. Zachowanie oskarżonego polegało na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Oskarżony w sposób bezprawny wyjął mienie spod władztwa pokrzywdzonych obejmując je we własne władanie. Działanie oskarżonego było przy tym działaniem umyślnym i to z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na cel w postaci przywłaszczenia skradzionego przedmiotu. Pomimo przełamania przez oskarżonego zabezpieczeń służących zabezpieczeniu mienia, np. linek zabezpieczających rower, czy antykradzieżowych opakowań telefonów, nie wyczerpał oskarżony znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem,

albowiem owo przełamanie przeszkody nie wiązało się z wejściem do pomieszczenia zamkniętego – tak też SN w sprawie V KK 144/04 i sprawie V KKN 566/98. Natomiast K. W. (1) zarzucanych mu czynów kradzieży dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk., albowiem uprzednio, w okresie od 27.02.2007r. do 1.12.2010r. odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 15.06.2009r. w sprawie VII K 292/09, za przestępstwa podobne z art. 278 § 1 Kk., art. 281 Kk, art. 284 § 2 Kk. Jako, że działanie oskarżonego podjęte było w krótkich odstępach czasu, wyczerpując jednocześnie znamiona tych samych czynów zabronionych, zasadnym było zastosowanie konstrukcji ciągu przestępstw. Tak zatem rekapituluując powyższe rozważania, oskarżony K. W. (1) swym zachowaniem wyczerpał znamiona z art. 278 § 1 Kk. w zw. z art. 64 § 1 Kk. przy zast. art. 91 § 1 Kk.

W zakresie ostatniego zarzutu polegającego na przywłaszczeniu cudzego mienia Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach samego pokrzywdzonego J. T. (1) oraz przedłożonych przez niego dokumentach, zwłaszcza zaś w postaci umowy najmu, z których wynikało, iż dnia 30 maja 2012r. oskarżony zgłosił się do wypożyczalni filmów, gdzie po spisaniu stosownej umowy, wypożyczył na okres 1 doby dwa filmy na nośnikach B. (...) o tytułach (...) i „Oszukać przeznaczenie 5”. W umowie, przez oskarżonego własnoręcznie zaakceptowanej, było przy tym zaznaczone, że brak zwrotu mienia powyżej 2 tygodni będzie traktowany przez wynajmującego jako przywłaszczenie, a o braku zwrotu towaru zostaną poinformowane organy ścigania. Mimo to oskarżony wypożyczonych płyt nie zwrócił ani dnia następnego ani też w kolejnych dniach i to pomimo licznych interwencji telefonicznych oraz pisemnych tak u samego oskarżonego, jak i jego znajomej, u której naówczas oskarżony na terenie O. przebywał, co ostatecznie spowodowało, że w dniu 21 czerwca 2012r. pokrzywdzony zdecydował się na zawiadomienie organów ścigania dot. przywłaszczenia powierzonego mienia o łącznej wart. 343,65 zł. Podkreślenia wymaga, że oskarżony aresztowany został dopiero w dniu 19.07.2012r., zatem przeszło 1,5 miesiąca później, co nie uzasadniało przyjęcia, iż to izolacyjny środek zapobiegawczy spowodował niewywiązanie się z umowy. Dodać też trzeba, że oskarżony i do tego przestępstwa się przyznał.

Przestępstwa określonego w art. 284 § 2 Kk stanowiącego kwalifikowany typ przywłaszczenia dopuszcza się ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Przepis art. 284 § 2 Kk. chroni własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne przysługujące danemu podmiotowi do rzeczy ruchomej. Ponadto przepis art. 284 § 2 Kk. chroni szczególnie stosunek zaufania, którym został obdarzony sprawca przez właściciela rzeczy. Ochrona tego szczególnego stosunku zaufania oraz naruszenie go przez sprawcę sprzeniewierzenia uzasadnia surowszą odpowiedzialność sprawcy dopuszczającego się tej postaci przywłaszczenia. Przestępstwo określone w art. 284 § 2 Kk. jest przestępstwem indywidualnym, które może popełnić jedynie sprawca mający określone kwalifikacje, a mianowicie osoba, której powierzono cudzą rzecz ruchomą. Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 284 § 2 Kk. polega na przywłaszczeniu powierzonej rzeczy ruchomej. Przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą z wykluczeniem osoby uprawnionej. Przywłaszczenie polega więc na rozporządzaniu rzeczą, która już uprzednio znajdowała się w posiadaniu przywłaszczającego. Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich, bądź też przeznaczenie jej na cel inny niż przekazanie właścicielowi (por. wyrok SN z 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64; wyrok SA w Lublinie z 3 grudnia 1998 r., II Aka 176/98, Apelacja L. 1999, nr 2, poz. 11). Do znamion przywłaszczenia określonego w art. 284 k.k. nie należy zabór rzeczy ruchomej, lecz włączenie do majątku sprawcy legalnie posiadanej cudzej rzeczy (por. wyrok SN z 2 września 2004 r., II KK 344/03, LEX nr 137458). Posiadanie rzeczy przez przywłaszczającego przed dokonaniem przywłaszczenia odróżnia przestępstwo przywłaszczenia od przestępstwa kradzieży. W przypadku przywłaszczenia nie dochodzi bowiem do zaboru rzeczy, a więc do bezprawnego wyjęcia jej spod władztwa osoby uprawnionej i objęciu we władanie przez sprawcę. Różnica między przestępstwem kradzieży (art. 278) a przestępstwem przywłaszczenia w typie kwalifikowanym (art. 284 § 2) polega na tym, że sprawca kradzieży zabiera z posiadania innej osoby cudzą rzecz ruchomą w celu przywłaszczenia, natomiast sprawca przestępstwa sprzeniewierzenia przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, która została mu powierzona, będąc w jego legalnym, nie bezprawnym, posiadaniu (por. wyrok SN z 4 sierpnia 1978 r., Rw 285/78, OSNKW 1978, nr 10, poz. 118). Ze względu na fakt władania (posiadania)

rzeczą lub prawem majątkowym przez przywłaszczającego przed dokonaniem przywłaszczenia, samo przywłaszczenie musi zostać przez niego w odpowiedni sposób zmanifestowane na zewnątrz. Owo uzewnętrznienie przywłaszczenia przyjmować musi postać zachowania, uniemożliwiającego osobie, której przysługuje odpowiednie prawo do rzeczy, swobodne nią rozporządzanie. Sprawca dla dokonania tego przestępstwa musi podjąć jedną chociażby czynność w stosunku do rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego, która wskazuje, iż traktuje on rzecz lub prawo majątkowego tak jakby był właścicielem (por. O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 411; W. Gutkunst, Zagarnięcie mienia społecznego, Warszawa 1956, s. 94; S. Śliwiński, Prawo karne materialne. Część szczególna, Warszawa 1948, s. 261). Przywłaszczenie wyrażać się może w rozmaitych formach, które dostatecznie wyraźnie symbolizują zerwanie przez sprawcę więzi łączącej cudzą rzecz z jej właścicielem i włączenie tej rzeczy do majątku sprawcy lub traktowanie tej rzeczy w inny sposób, jako swojej własności (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 615). Manifestacja zamiaru włączenia przez sprawcę rzeczy do swojego majątku dokonywać się może w różnorodnych formach, na przykład przez bezprawne zużycie lub przetworzenie rzeczy, przekazanie rzeczy znajdującej się w posiadaniu sprawcy innej osobie na własność, sprzedaż rzeczy, darowiznę lub bezprawne zatrzymanie rzeczy w zamiarze dysponowania nią przez sprawcę jak własną, traktowanie rzeczy w inny sposób niż swojej własności, postawienie na rzeczy znaku własności sprawcy itp. Istotne dla zachowań manifestujących jest uzewnętrznienie celu sprawcy, sprowadzającego się do woli zerwania więzi łączącej właściciela z rzeczą i włączenia jej do swojego majątku lub traktowania rzeczy przez sprawcę jak własnej (por. B. Michalski (w:) Kodeks karny. Część szczególna, t. II, Komentarz, s. 912). Z uwagi na ujęcie przywłaszczenia jako zachowania manifestującego wolę traktowania rzeczy ruchomej znajdującej się w jego posiadaniu tak jak gdyby był jej właścicielem, stanowiące przejaw stosunku sprawcy do rzeczy, rozporządzenie musi mieć bezprawny charakter, tj. charakter pozbawiony uzasadnionej podstawy. Przez posiadanie rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego przez sprawcę przywłaszczenia rozumieć należy faktyczne wykonywanie przez sprawcę władztwa nad rzeczą jak właściciel (posiadanie samoistne) lub faktyczne władanie rzeczą jak użytkownik, najemca, dzierżawca lub osoba mająca inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad rzeczą (posiadanie zależne). Jak podkreśla się w literaturze, posiadanie ma miejsce wtedy, gdy sprawcy wraz z rzeczą przekazane zostało władztwo nad nią, prawo dysponowania rzeczą, chociażby w wąskim zakresie (por. O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 411-412). W literaturze prezentowany jest pogląd, że posiadanie w rozumieniu kodeksu karnego nie jest równoznaczne z czasowym władaniem rzeczą powiązaniem z wykonywaniem określonej czynności lub praw innej osoby. Przestępstwo określone w art. 284 § 2 ma charakter materialny. Do jego znamion należy skutek w postaci utraty przez właściciela (posiadacza) rzeczy ruchomej powierzonej sprawcy. Skutek stanowiący zniwienienie powstaje w chwili rozporządzenia rzeczą przez sprawcę z wyłączeniem osoby uprawnionej, a więc gdy wola rozporządzenia rzeczą zostaje uzewnętrzniona poprzez zachowanie sprawcy. Skutek polegający na przywłaszczeniu rzeczy powierzonej powstaje w chwili rozporządzenia tą rzeczą jak własną przez sprawcę, nie zaś dopiero w momencie wystąpienia osoby powierzającej o zwrot powierzonej rzeczy. Przedmiotem wykonawczym przestępstwa sprzeniewierzenia jest rzecz ruchoma powierzona przez osobę uprawnioną sprawcy. Przedmiotem tego typu czynu zabronionego nie może być przysługujące innej osobie prawo majątkowe. Element powierzenia rzeczy przez osobę uprawnioną sprawcy oraz ograniczenie przedmiotu czynności wykonawczej tylko do rzeczy ruchomej odróżniają sprzeniewierzenie od typu podstawowego przestępstwa przywłaszczenia. Powierzenie rzeczy ruchomej polega na przekazaniu władztwa nad rzeczą sprawcy, z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi (posiadaczowi) lub osobie posiadającej inne prawo do rzeczy. Powierzenie oznacza więc przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nim jak swoją własnością, z jednoczesnym konkretnym oznaczeniem sposobu jego wykonywania przez osobę, której rzecz jest powierzana (por. J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 456; O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 413; W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 617). Rzecz ruchoma może zostać przekazana z jednoczesnym upoważnieniem sprawcy do czynienia z niej użytku (użyczenie lub wynajęcie rzeczy) lub bez takiego uprawnienia (np. oddanie w depozyt, zastaw) albo z poleceniem postępowania z rzeczą w określony przez przekazującego sposób. Powierzenie rzeczy nie musi zostać dokonane bezpośrednio przez właściciela. Prawnie skuteczne i rodzące podstawy odpowiedzialności za sprzeniewierzenie jest także powierzenie sprawcy rzeczy przez osobę trzecią, działającą w imieniu i na rzecz właściciela (por. J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 456; orzeczenie SN z 31 stycznia 1935 r., Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego. Orzeczenia Izby Karnej 1935, nr 375). Przestępstwo określone w art. 284 § 2 Kk. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Kodeks wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym

jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób. Wyklucza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem wynikowym. Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swojego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (por. wyrok SN z 14 stycznia 2003 r., II KKN 273/01, Prok. i Pr. 2003, nr 7-8, poz. 9). Sprawca musi obejmować świadomością desygnaty wszystkie znamiona typu czynu zabronionego przewidzianego w art. 284 § 2, w tym także fakt, że rzecz została mu powierzona. Świadomość powierzenia sprawcy rzeczy w określonym celu, na przykład do używania, przechowania itp., w tym w szczególności świadomość, że rzecz nie została przekazana sprawcy do swobodnego dysponowania, stanowi element kwalifikujący przywłaszczenie. Sprawca, dokonując przywłaszczenia rzeczy, godzi także, obok zamachu na prawa do rzeczy, w szczególności stosunek zaufania, jakim powierzający go obdarza (por. B. Michalski (w:) Kodeks karny. Część szczególna, t. II, Komentarz, s. 921).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie mogło budzić wątpliwości, iż oskarżony, swym zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 284 § 2 Kk. Zachowanie oskarżonego godziło w dobra prawne będące przedmiotem ochrony przepisu art. 284 § 2 Kk., a to po pierwsze: prawo własności przysługujące pokrzywdzonemu do własnego mienia, po drugie zaś w szczególności stosunek zaufania, którym został obdarzony oskarżony. W okolicznościach sprawy nie mogło budzić wątpliwości, iż oskarżony spełniał wymagania podmiotowe wyznaczone treścią art. 284 § 2 Kk., będąc osobą, której powierzono cudze mienie w ramach umowy najmu. Jeżeli przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich, bądź też przeznaczenie jej na cel inny, niż przekazanie właścicielowi, to było oczywiste, że oskarżony, który wbrew treści umowy, jak i ustnych deklaracji składanych pokrzywdzonemu, pożyczonego mienia mimo wszystko nie zwrócił, postępując z nim, jak z własnym, dopuścił się przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Przez pierwsze 14 dni pozostawało ono bowiem w jego legalnym posiadaniu, z konsekwencjami jedynie finansowymi, a tym samym oskarżony nie dopuścił się kradzieży, lecz przywłaszczenia. Swym zachowaniem oskarżony osiągnął skutek, należący do znamion czynu zabronionego z art. 284 § 2 Kk., albowiem pokrzywdzony, wskutek przestępnego zachowania oskarżonego, utracił mienie, powierzone oskarżonemu. Czyn zabroniony określony w art. 284 § 2 Kk. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych, a tym samym kodeks wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób, co oznacza, iż przestępstwo to może zostać popełnione wyłącznie umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim. W sprawie, biorąc pod uwagę choćby treść umowy przez oskarżonego zaakceptowanej, jak i brak reakcji na liczne monity nie mogło budzić wątpliwości, że z takim właśnie zamiarem oskarżony w istocie działał. Oskarżony miał pełną świadomość, że filmy zostały mu powierzone z obowiązkiem zwrotu w stanie nie pogorszonym. K. W. (1) zarzucanego mu czynu przywłaszczenia dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk., albowiem uprzednio, w okresie od 27.02.2007r. do 1.12.2010r., odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 15.06.2009r. w sprawie VII K 292/09, za przestępstwa podobne z art. 278 § 1 Kk., art. 281 Kk., art. 284 § 2 Kk.

Sąd kierując się dyrektywami określonymi w szczególności w art. 53 § 1 i 2 Kk, wymierzył oskarżonemu za przest. z art. 155 Kk karę 1 roku pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 Kk w zw. z art. 64 § 1 Kk przy zast. art. 91 § 1 Kk karę 1 roku pozbawienia wolności, a za przest. z art. 284 § 2 Kk w zw. z art. 64 § 1 Kk karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, łącznie zaś karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Do okoliczności obciążających, wpływających na rozmiar orzeczonej kary Sąd zaliczył przede wszystkim właściwość i warunki osobiste oskarżonego, który był już w przeszłości wielokrotnie sądownie karany za przest. p-ko mieniu, prowadząc „wędrowny” tryb życia, a także okoliczności zdarzenia polegającego na nieumyślnym spowodowaniu śmierci, w toku którego oskarżony, kierując się wyłącznie potrzebą uniknięcia odpowiedzialności karnej lub za wykroczenie, zdolny był do podjęcia wszelkich, choćby brutalnych w skutkach działań zmierzających do osiągnięcia

zamierzonego skutku. Nie bez znaczenia była też znaczna społeczna szkodliwość czynów wymierzonych p-ko życiu, a także mieniu.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył natomiast fakt, iż oskarżony wyraził skruchę z powodu zaistniałych zdarzeń.

Uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy, a w szczególności dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa z użyciem przemocy, a także mieniu, wreszcie zaś właściwości i warunki życia oskarżonego oraz same okoliczności zdarzeń, Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania względem niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary. Choć przypisane oskarżonemu przestępstwo spowodowania śmierci miało charakter nieumyślny, to jednak zainicjowane zostało kolejnym, w pełni świadomym działaniem karalnym, wymierzonym p-ko mieniu, z tragicznymi w skutkach konsekwencjami. Dodać trzeba, że samych przestępstw p-ko mieniu dopuścił się oskarżony w warunkach powrotu do przestępstwa. Zastosowanie w tej sytuacji środka związanego z poddaniem sprawcy próbie, dałoby asumpt, że oskarżony w swych poczynaniach sprzecznych z porządkiem prawnym, pozostaje praktycznie bezkarny.

W oparciu o treść art. 63 § 1 Kk zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie z wyłączeniem okresu odbywania kary w innej sprawie.

Na podstawie art. 230 § 2 Kpk zarządzono zwrot na rzecz oskarżonego zbędnego dla celów postępowania karnego dowodu rzeczowego w postaci plecaka, który nie spełniał wymogu orzeczenia przepadku z art. 44 Kk., na podstawie którego orzeczono z kolei przepadek przedmiotu służącego do popełniania przestępstw kradzieży w postaci obcinaka. Z kolei w oparciu o treść art. 415 Kpk zasądzono stosowne odszkodowania z urzędu na rzecz pokrzywdzonych, którzy nie odzyskali skradzionych przedmiotów.

Tak orzeczone kary i środki karne były w ocenie Sądu adekwatne do stopnia winy oskarżonego, uwzględniały społeczną szkodliwość czynu, spełniając przy tym cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadniała treść art. 624 § 1 Kpk.

Mając na uwadze podniesione okoliczności faktyczne

i przywołane przepisy prawa orzeczono,

jak w sentencji.

.....

(...):

- O..(...).
- (...) (...). (...),
- K.. (...).

O., (...) ,